

Formanden: Vi vender derefter tilbage til dagsordenens punkt 1:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Laurits Pedersen* til landbrugsministeren.

Med hvilken begrundelse afviser statens kornnævn at betale en landmand for afleveringspligtigt korn, der er leveret til et statslager, der indehaves af en købmand, som har vist sig ude af stand til at fyldestgøre den pågældende landmand for hans tilgodehavende for korn afleveret i medfør af kornlovens bestemmelser?

Laurits Pedersen: Det spørgsmål, jeg har stillet til den højtærede landbrugsminister, angår et meget kedeligt forhold, som er opstået i Østjylland. Det drejer sig om en landbruger, der har afleveret sit afleveringspligtige korn til et statslager og for kornet modtaget en check, som, da han ville have den indløst i banken næsten omgående, viste sig at være dækningsløs. Det vil sige, at den pågældende landbruger ikke kan få sin betaling for det korn, staten i henhold til kornlovens bestemmelser har udskrevet, og som han har afleveret. Jeg havde troet, at landbrugsministeriet ville kunne regulere et sådant forhold, således at den pågældende landbruger blev holdt skadesløs, og jeg vil gerne høre, hvorledes landbrugsministeren begrundet, at man ikke vil tage sig af dette forhold.

Landbrugsministeren (Bording): Som bekendt har man ved kornordningen autoriseret en række handlende til at modtage det korn, landmænd i henhold til kornloven skal stille til rådighed til særlige formål, og disse handlende skal videresælge det modtagne korn efter særlig fastsatte regler. Det står imidlertid en landmand frit for at sælge sit afleveringspligtige korn til hvilken af de autoriserede forhandlere, han måtte ønske, og der er overhovedet ikke ved kornordningen sket nogen ændring af de almindeligt gældende regler om forholdet mellem køber og sælger. Der er derfor heller ikke ved kornordningen sket nogen ændring af lovgivningens regler om, hvad virkninger en af parternes konkurs eller standning af betaling skal have på retsforholdet mellem de to. Kun på et enkelt punkt har kornordningen grebet ind i det frie forhold mellem en landmand og den autoriserede handlende, men dette indgreb er sket til fordel for landmanden. Medens en handlende

normalt er helt frit stillet med hensyn til, om han vil købe korn af landmanden eller ej, er de autoriserede handlende pligtige at modtage alt det afleveringspligtige korn, der tilbydes dem, og der er pligt til på forlangende at betale det korn med de priser, der er fastsat i medfør af kornordningen. Denne pligt fremgår af bestemmelsen i § 4 i de årlige kornlove og i § 7, stk. 1, i de årlige kornbekendtgørelser, der uden at nævne noget som helst om kreditgivning fastslår, at de i henhold til kornloven autoriserede handlende skal modtage det afleveringspligtige korn, der tilbydes dem af de personer, der har afleveringspligt, og betale følgende fastsatte priser o. s. v. Da landmændene altså er helt frit stillet med hensyn til, hvilken forhandler de vil sælge deres korn til, og da de under alle omstændigheder kan nægte at sælge deres korn på kredit, har man således fra statens side givet landmændene enhver mulighed for at undgå nogen risiko ved at handle med usolide betalere. Staten sørger gennem kornordningen for, at kornet afleveres, og at det anvendes til bestemte formål, men staten er ikke på noget tidspunkt ejer af kornet, der inden for de fastsatte rammer går den sædvanlige omsætnings vej. Staten griber gennem kornordningen regulerende ind i omsætningen af korn, men ejendomsretten til kornet tilkommer efter retsordningens almindelige regler landmanden og dem, der sælger deres korn, og landmanden kan derfor ikke rejse noget krav imod staten, fordi han har lidt tab ved at handle med usolide købmænd, så meget mindre som det altid står ham frit for at undgå enhver risiko, nemlig ved at kræve kontant betaling.

Laurits Pedersen: Jeg kan ikke erklære mig tilfreds med det svar fra den højtærede landbrugsminister. Jeg er klar over, at rent juridisk kan landbrugsministeriet dække sig, men det er givet, at efter det almindelige omdømme foreligger der et forkert forhold her, hvor staten pålægger en landbruger pligt til at aflevere et vist kvantum korn til en af staten autoriseret handlende — det er meget rigtigt, at han kan kræve kontant betaling, men det foregår ikke på den måde, der her gives udseende af. Betalingen for det korn, man afleverer til den af staten autoriserede handlende, sker på den måde, at man efter at have afleveret kornet får et bevis for, hvor mange kilo man har afleveret, hvis det bliver eftervejet med det samme, men som regel er der ikke tid til at efterveje det straks, og så må man vente, til det er efter-